

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАВЛЕННЯ СІЮЗА ПІСЬМЕНІКАЎ БССР

№ 6 (1540) Пятніца, 20 студзеня 1961 года Цана 4 кап.

НАША БУДУЧЫНЯ — КАМУНІЗМ

Пленум Цэнтральнага Камітэта КПСС закончыў сваю работу. Ён абмеркаваў важныя пытанні і прыняў рашэнні, якія адзначаюць велізарную ролю ў жыцці нашай краіны і ў міжнародным камуністычным і рабочым руху.

Пленум прыняў пастанову аб складанні чарговага, XXII з'езду КПСС, які адбудзецца 17 кастрычніка 1961 года.

З'езд Камуністычнай партыі Саветаў Саюза — гэта гістарычны падзея, яны падвыжаюць вынікі дзейнасці партыі і дзяржавы за гэтыя гады, яны ўказваюць шляхі далейшага руху наперад, яны ўзброюць савецкіх людзей у іх барацьбе за камунізм. Волты нашай партыі, прыклад Саветаў Саюза — гэта неаддзяльныя часткі аднаго цэлага, гэта нахвальное сіла для працоўных усёго свету ў іх змаганні за дэмакратыю і сацыялізм, за мір і дружбу народаў.

XXII з'езд КПСС прыме новую праграму партыі. Як вядома, праграма партыі, якую мы кіруемся зараз, была прынята 42 гады — назад, на VIII з'езде. З таго часу наша краіна прайшла шлях шлах, адназначна вялікіх перамогаў. Над кіраўніцтвам Камуністычнай партыі савецкага народа дзейнічаюць грандыёзныя сацыялістычныя пераўтварэнні і зараз уступіў у перыяд разгорнутага камуністычнага будаўніцтва. Новая праграма, якую прыме XXII з'езд КПСС, з'явіцца праграмай камунізму, створанай на аснове рэвалюцыйнай тэорыі марксізма-ленінізма і практыкі камуністычнага будаўніцтва ў нашай краіне, практыкі камуністычнага і рабочага руху ва ўсім свеце. Адна часова будучы ўнесены змены і ў статут партыі.

Пастанова Пленума ЦК КПСС аб складанні чарговага з'езду партыі знайшла гарачы водук у сэрцах савецкіх людзей. На ўсёй краіне ўзду разгортаецца сацыялістычнае спаборніцтва за дастойную сустрэчу XXII з'езду партыі, за новыя поспехі ў выкананні сямігадовага, ўсёй кішчы напружаная стваральная праца.

Задачы, якія вырашае савецкі народ у гэтай сямігадовай — вялікай і адназначнай, і партыя штодзённа і дбайна клопацца аб тым, каб планы сямігадовага выконваліся і перавыконваліся; партыя вучыць савецкіх людзей настойліва выяўляць новыя рэзервы развіцця народнай гаспадаркі, смела ўскрытваць і рашуча ліквідаваць недахопы.

Яркім прыкладам гэтага з'яўляецца абмеркаванне на Пленуме ЦК КПСС пытання аб выкананні дзяржаўнага плана і сацыялістычных абавязанасцяў па вытворчасці і продажы дзяржаўнае прадукцыі ў сельскай гаспадарцы і ў сельскай гаспадарцы. У сувязі з заканчэннем і сакавіка 1961 года паўнамоцтваў абласных, раённых, гарадскіх, сельскіх і пасялковых Саветаў дэпутатаў працоўных Беларускай ССР сёмага склікання Прэзідыум Вярхоўнага Савета Беларускай ССР пастанавіў:

Назначыць выбары ў абласныя, раёныя, гарадскія, сельскія і пасялковыя Саветы дэпутатаў працоўных Беларускай ССР на ядазель, 19 сакавіка 1961 года.

Старшыня Прэзідыума Вярхоўнага Савета БССР
В. КАЗЛОЎ,
Сакратар Прэзідыума Вярхоўнага Савета БССР
Д. ЛУКАШЭВІЧ.

17 студзеня 1961 года.
Гор. Мінск.

Рэспубліканскі семінар

17 студзеня ў Мінску пачаўся семінар загадчыкаў раённых і гарадскіх аддзелаў культуры, сцэнак і Міністэрствам культуры БССР. Мэта семінара — падвясці вынікі работы, абмяняцца вопытам.

З дакладам аб задачах устаноў культуры па выкананню пастановаў ЦК КПСС «Аб задачах партыйнай прапаганды ў сучасных умовах» выступіў намеснік міністра культуры тав. М. Мінковіч. Начальнік бібліятэчнай інспекцыі Міністэрства культуры тав. Н. Крупецкая зрабіла даклад аб ходзе выканання пастановаў ЦК КПСС і ЦК КПБ аб стане і мерах палепшэння бібліятэчнай справы ў рэспубліцы.

Новым формам работы устаноў культуры Беларусі прысвечана сваё выступленне дырэктар Рэспубліканскага метадычнага кабінета культуры тав. Д. Каймоўскі. Старшы інспектар Міністэрства М. Колас расказаў аб узаўмысленні семінара аб мерапрыемствах па выкананню пастановаў ЦК КПБ «Аб рабоце ўніверсітэцкай культуры», а старшы інспектар культуры па паліпэцінаю работу раённых краізнаўчых і калгасных музеяў.

Будучы заслуханы і іншыя даклады. Праграма семінара прадугледжвае шырокі абмен вопытам па важных пытаннях работы устаноў культуры — аб сувязі з жыццём, прапаганда перадавога вопыту і сельскагаспадарчай і навукова-тэхнічнай літаратуры, аб удзеле грамадзян у рабоце клубных устаноў і бібліятэк і інш.

Для ўдзельнікаў семінара будуць прычтаны лекцыі аб міжнародным становішчы, новым этапе развіцця сусветнай сацыялістычнай сістэмы, аб крызісе буржуазнай ізаляцыі і палітыкі.

Семінар разлічан на дзевяць дзён. Загадчыкі аддзелаў культуры пабудуюць на экскурсіях у Дзяржаўным мастацкім музеі, Музеі гісторыі Вялікай Айчыннай вайны і Дому-музеі Першага з'езду РСДРП. Яны азнаёмяцца з работай Дзяржаўнай бібліятэкі імя Леніна, бібліятэкі Ленінскага і Варшаўскага раёнаў Мінска.

Удзельнікі семінара ўбачаць некалькі новых фільмаў, набытых на спектаклях сталічных тэатраў, у цар-

вохра і пераканаўча выкрываюць Усе тое, што пераходзіць руху савецкага грамадства наперад.

Стварца больш твораў, якіх б вызначалі высокімі ідэяна-мастацкімі якасцямі, твораў, якіх б становіліся спадарожнікамі многіх пакаленняў людзей — значыць стварца мастацтва камунізму. Вялікая эпоха камунізму пачынае мець і вялікую літаратуру, вялікае мастацтва.

Пісьменнікі і дзеячы мастацтва Беларусі, горада адрабачы пастановы студэнцкага Пленума ЦК КПСС, будучы настойліва змагацца за вырашэнне творчых задач, што стаяць перад імі, будучы актыўна ўдзельнічаюць у ажыццяўленні планаў камуністычнага будаўніцтва.

Утвараюцца ідэяна-мастацкія і культурныя ўмовы, якія дазваляюць у гэтых умовах ствараць шмат лепшых твораў, якіх б вызначалі высокімі ідэяна-мастацкімі якасцямі, твораў, якіх б становіліся спадарожнікамі многіх пакаленняў людзей — значыць стварца мастацтва камунізму. Вялікая эпоха камунізму пачынае мець і вялікую літаратуру, вялікае мастацтва.

Утвараюцца ідэяна-мастацкія і культурныя ўмовы, якія дазваляюць у гэтых умовах ствараць шмат лепшых твораў, якіх б вызначалі высокімі ідэяна-мастацкімі якасцямі, твораў, якіх б становіліся спадарожнікамі многіх пакаленняў людзей — значыць стварца мастацтва камунізму. Вялікая эпоха камунізму пачынае мець і вялікую літаратуру, вялікае мастацтва.

Утвараюцца ідэяна-мастацкія і культурныя ўмовы, якія дазваляюць у гэтых умовах ствараць шмат лепшых твораў, якіх б вызначалі высокімі ідэяна-мастацкімі якасцямі, твораў, якіх б становіліся спадарожнікамі многіх пакаленняў людзей — значыць стварца мастацтва камунізму. Вялікая эпоха камунізму пачынае мець і вялікую літаратуру, вялікае мастацтва.

Утвараюцца ідэяна-мастацкія і культурныя ўмовы, якія дазваляюць у гэтых умовах ствараць шмат лепшых твораў, якіх б вызначалі высокімі ідэяна-мастацкімі якасцямі, твораў, якіх б становіліся спадарожнікамі многіх пакаленняў людзей — значыць стварца мастацтва камунізму. Вялікая эпоха камунізму пачынае мець і вялікую літаратуру, вялікае мастацтва.

Утвараюцца ідэяна-мастацкія і культурныя ўмовы, якія дазваляюць у гэтых умовах ствараць шмат лепшых твораў, якіх б вызначалі высокімі ідэяна-мастацкімі якасцямі, твораў, якіх б становіліся спадарожнікамі многіх пакаленняў людзей — значыць стварца мастацтва камунізму. Вялікая эпоха камунізму пачынае мець і вялікую літаратуру, вялікае мастацтва.

Утвараюцца ідэяна-мастацкія і культурныя ўмовы, якія дазваляюць у гэтых умовах ствараць шмат лепшых твораў, якіх б вызначалі высокімі ідэяна-мастацкімі якасцямі, твораў, якіх б становіліся спадарожнікамі многіх пакаленняў людзей — значыць стварца мастацтва камунізму. Вялікая эпоха камунізму пачынае мець і вялікую літаратуру, вялікае мастацтва.

Утвараюцца ідэяна-мастацкія і культурныя ўмовы, якія дазваляюць у гэтых умовах ствараць шмат лепшых твораў, якіх б вызначалі высокімі ідэяна-мастацкімі якасцямі, твораў, якіх б становіліся спадарожнікамі многіх пакаленняў людзей — значыць стварца мастацтва камунізму. Вялікая эпоха камунізму пачынае мець і вялікую літаратуру, вялікае мастацтва.

Утвараюцца ідэяна-мастацкія і культурныя ўмовы, якія дазваляюць у гэтых умовах ствараць шмат лепшых твораў, якіх б вызначалі высокімі ідэяна-мастацкімі якасцямі, твораў, якіх б становіліся спадарожнікамі многіх пакаленняў людзей — значыць стварца мастацтва камунізму. Вялікая эпоха камунізму пачынае мець і вялікую літаратуру, вялікае мастацтва.

Утвараюцца ідэяна-мастацкія і культурныя ўмовы, якія дазваляюць у гэтых умовах ствараць шмат лепшых твораў, якіх б вызначалі высокімі ідэяна-мастацкімі якасцямі, твораў, якіх б становіліся спадарожнікамі многіх пакаленняў людзей — значыць стварца мастацтва камунізму. Вялікая эпоха камунізму пачынае мець і вялікую літаратуру, вялікае мастацтва.

Утвараюцца ідэяна-мастацкія і культурныя ўмовы, якія дазваляюць у гэтых умовах ствараць шмат лепшых твораў, якіх б вызначалі высокімі ідэяна-мастацкімі якасцямі, твораў, якіх б становіліся спадарожнікамі многіх пакаленняў людзей — значыць стварца мастацтва камунізму. Вялікая эпоха камунізму пачынае мець і вялікую літаратуру, вялікае мастацтва.

Утвараюцца ідэяна-мастацкія і культурныя ўмовы, якія дазваляюць у гэтых умовах ствараць шмат лепшых твораў, якіх б вызначалі высокімі ідэяна-мастацкімі якасцямі, твораў, якіх б становіліся спадарожнікамі многіх пакаленняў людзей — значыць стварца мастацтва камунізму. Вялікая эпоха камунізму пачынае мець і вялікую літаратуру, вялікае мастацтва.

Утвараюцца ідэяна-мастацкія і культурныя ўмовы, якія дазваляюць у гэтых умовах ствараць шмат лепшых твораў, якіх б вызначалі высокімі ідэяна-мастацкімі якасцямі, твораў, якіх б становіліся спадарожнікамі многіх пакаленняў людзей — значыць стварца мастацтва камунізму. Вялікая эпоха камунізму пачынае мець і вялікую літаратуру, вялікае мастацтва.

Утвараюцца ідэяна-мастацкія і культурныя ўмовы, якія дазваляюць у гэтых умовах ствараць шмат лепшых твораў, якіх б вызначалі высокімі ідэяна-мастацкімі якасцямі, твораў, якіх б становіліся спадарожнікамі многіх пакаленняў людзей — значыць стварца мастацтва камунізму. Вялікая эпоха камунізму пачынае мець і вялікую літаратуру, вялікае мастацтва.

Утвараюцца ідэяна-мастацкія і культурныя ўмовы, якія дазваляюць у гэтых умовах ствараць шмат лепшых твораў, якіх б вызначалі высокімі ідэяна-мастацкімі якасцямі, твораў, якіх б становіліся спадарожнікамі многіх пакаленняў людзей — значыць стварца мастацтва камунізму. Вялікая эпоха камунізму пачынае мець і вялікую літаратуру, вялікае мастацтва.

РАЗВІВАЦЬ САМАДЗЕЙНУЮ ТВОРЧАСЦЬ

Мы жывём у час незвычайнага росквіту народных мастацкіх талентаў, выключнага развіцця культуры шырокіх мас. У нас на Беларусі, як і ва ўсёй вялікай сацыялістычнай краіне, ужо здзіўляюцца тэніяльна прабачанні Маркса і Энгельса аб тым, што ў камуністычным грамадстве «кожны, у кім садзіць Рафаэль», атрымае «магчымасць беспераходна развіцца».

«Каб прысціць да камунізму, — гаворыць М. С. Хрушчоў, — самага справядлівага і дасканалага грамадства, калі поўнаасо расквінуць Усе лепшыя маральныя рысы свабоднага чалавека, нам трэба ўжо зараз выходзіць чалавека будучыні».

У дасягненні гэтай высакорданай мэты пачэсная роля належыць і савецкаму тэатру. Ён стаў ужо такім арганічным элементам культуры і побыту ў горадзе і на вёсцы, як кіно і кніга, радыё і тэлебачанне, гастрольны спектакль прафесіянальнага тэатра і эстрады канцэрты.

Саміпацты народных тэатраў і 1860 драматычных калектываў у рэспубліцы — гэта не проста пераканаўныя прыклады, а красамовнае сведчанне сапраўднай масавасці жанра, насышана ўрачэльнай папулярнасці яго ў гледачы і ў саміх аматараў сцэнічнай творчасці.

У выніку конкурсу на лепшы спектакль народных тэатраў і драматычных калектываў раскрыліся многія станаўчыя рысы ў гэтай галіне.

Беларуская савецкая і класічная драматургія заняла важнейшае месца ў рэпертуары глядач. Не толькі ўрашчае майстэрства самадзейных артыстаў і рэжысёраў, але і душынае свіданства з многімі героямі, блізкае знаёмства з іх біяграфіямі спрыяла творчым удачам у спектаклях «Настаніць Засноўва», «Браская крапіца», «Галубка пільна», «Падліна», «Паларац-кветка» і ў іншых.

У гэтых пастаноўках і ў сцэнічных творах па п'есах савецкай драматургіі і рускай класіцы выявіліся асабліва густ аматараў, іх імкненне глыбока перадаць думкі і пачуцці герояў, вясці хвалючую размову аб самым важным і істотным у жыцці, жадаанне авалоць высокімі формамі мастацтва.

Прыемна і тое, што, судзіваючы п'есную працу на вытворчасці і актыўным удзелам у спектаклях, многія артысты-аматары выступілі на конкурсе на ўзроўні прафесіянальных майстроў сцэны. Гэта свед-

чыць пра ўсё большае творчае абліжэнне дзяржаўных і народных тэатраў, пра ўзаемнае іх узбагачэнне. У адным выпадку — гэта вострае пачуццё часу, свежасць эмоцыі, малая энергія, а ў другім — стала мастацкая культура, глыбокая інтэлектуальнасць, дасканаласць акцёрскага майстэрства.

Поруч са значымі удачамі рэжысуры і акцёрскай, у час конкурсу высветліліся і слабыя рысы ў самадзейных калектывах: адсутнасць трывалага ансамбля, вымунне дэвінаць у арганічнай аднасці з партнёрамі і захоўваць належны «тампаартыт» у спектаклях, дрэннае валоданне сцэнічнай мовай і інш. Але радкі з'явілі, асабліва ў конкурсных творах, якія паказаны ў Мінску, былі раменіцкія штэмамі, абыхакаліся да падзей і канфіктаў, што разгортваліся на сцэне.

Характэрная рыса самадзейнага тэатра — шчырасць яго ўдзельнікаў, спробы як мага глыбей пранікнуць на ўнутраны свет герояў, у іх радзіцы і трытвой, захапіць драматычнымі перажываннямі герояў.

Але, каб стаць сапраўднымі выхавальнікамі чалавека будучыні і глыбей раскрыць талент саміх удзельнікаў самадзейнага тэатра, яшчэ многае трэба зрабіць.

Было б добра, каб праўленне Саюза пісьменнікаў БССР і органы Міністэрства культуры рэспублікі ўжылі больш дзейнай захады дзеля ўзбагачэння рэпертуару народных тэатраў і «поўнаметражнай» і аднаактовай драматургіі на тэмы жыцця і творчага подзвігу будаўніцтва камунізму.

Розныя шляхі могуць спрыяць вырашэнню галоўнай задачы. Тут і конкурс на новы драматычны творы вялікіх і малых форм, больш аперацыйнае распаўсюджванне п'ес, якія

ужо ставіцца прафесіянальнымі тэатрамі або азнаходзіцца ў іх рэпертуарным парцефалі, індывідуальны творчыя сувязі вядомых драматургаў з асобнымі народнымі тэатрамі, больш настойлівае выхаванне мастацкіх талентаў аўтараў. Варта зноў зацікавіцца ўжо існуючымі інсцэніроўкамі таленавітых празаічных твораў беларускіх пісьменнікаў і зрабіць усё магчымае, каб лепшыя з іх трапілі на сцену самадзейнага тэатра.

Рэпертуарныя старонкі ў абласных газетах, п'есы, змешчаныя ў літаратурна-мастацкіх часопісах, таксама спрыяюць узбагачэнню самадзейнага тэатраў надзейнай драматургіяй. І гэты магчымае трэба выкарыстаць у поўнай меры.

Паказ «Вяселля ў Малаўніцэ» Рэспубліканскага тэатра, «Паларац-кветка» слухамі аматараў сведчыць, што музычныя спектаклі таксама ў межах творчых магчымасцей самадзейнага тэатра. Развіваць гэтыя рысы ў ім, дамагаючы рэпертуару — высакорданна абавязак кампазітараў, пісьменнікаў і Дамоў народнай творчасці.

Вельмі надзейнай і вострай застаецца праблема рэжысуры. Вялікае значэнне ў ёй выразілі маюць шэфства прафесіянальных тэатраў над народнымі, пераход на сталую працу ў драматычныя калектывы майстроў дзяржаўных тэатраў. У бліжэйшыя гады новыя кадры прыдуць на вёску з Тэатральна-мастацкага інстытута, мясцовых студый і курсоў. Але не менш важнае значэнне набываюць і захады мясцовых органаў культуры і прафесіянальных тэатраў у галіне падрыхтоўкі і выхавання аматарскай рэжысуры, якія накуль што складалі асноўныя кадры мастацкіх кіравальнікаў самадзейнага тэатра. Ёсць патраба ў лепшым забеспячэнні іх літаратурай на майстэрству рэжысу-

ры і акцёра, у сістэматычнай камп'ютэраў вопытных спецыялістаў, у наведванні рэпетыцый прафесіянальных тэатраў і ў іншых захадах.

Даволі часта на сцэнічнай якасці пастановаў народных тэатраў адмоўна адбіваецца нестабільнасць акцёрскага ансамбля, прамерная пачуццёвая яго складу. А магчымае большай знітанасці і трываласці калектыву можна пры ўмове, калі ўнутранае жыццё яго, сістэма выхавання моладзі і падрыхтоўкі спектакляў будзе вельмі цікавай, сапраўдна творчай, акрыляючай патхненне аматараў сцэны.

У мятах распаўсюджвання становаўчага вопыту народных тэатраў і найбольш сталых драматычных калектываў Беларускаму тэатральнаму таварыству разам з рэспубліканскім Домам народнай творчасці варта выдзяліць спецыяльны зборнік артыкулаў майстроў сцэны і тэатразнаўцаў, прысвечаны гэтай важнейшай справе.

Большай канкрэтнасці патрабуе і метадычная дапамога тэатральнай самадзейнасці.

Вельмі наждаана, каб Інстытут мастацтвазнаўства, этнаграфіі і фальклору Акадэміі навук БССР наладзіў навуковую канферэнцыю ў мятах падагульнення творчых вынікаў конкурсу і яго значэння для шэрага ўдзельнікаў самадзейнага мастацтва.

Ёсць таксама іншыя формы творчай і арганізацыйнай дапамогі народным калектывам у паліпэцінаю іх дзейнасці і ў выкананні тэатрамі галоўнай задачы — выхавання ў савецкіх людзей высокіх маральных якасцей будаўніцтва камунізму. Усе формы і шляхі павінны быць выдзяляцца і для ўдзельнікаў самадзейнага тэатра і для ўдзельнікаў запатрабаванай часу, для новага росквіту народных тэатраў.

М. МІХАЙЛАЎ.

ІЛЬНАВОДЫ

Жыццё бесперапынна крочыць наперад. Разам з ім мяняюцца і людзі.

Даўно гэта было. Яна вучыла дзяцей грамаде. Дагімі з'явіліся вечарамі выпраўляла чырвоным шарыкам першыя вучнёўскія памылкі.

Гэта было пачэснае і дзякавае праца. І Соф'я Іванаўна аддавала свае сілы і веды справе выхавання надрастаючага пакалення. Але ваенная завэршка закружылася, замяла дарогі, сцэжкі... Пасля вайны жанчына захварэла, не здолела вярнуцца на працу ў школу. Асадуло жыццё яна знайшла ў працы на калгасных палетках. Стала калгасніцай, праца якой не менш пачэсна.

Сёмы год Соф'я Іванаўна Зелінкевіч клепатніла і любіўна вырошчвае лён — каштоўную тэхнічную культуру, якая з'яўляецца крывіччай калгаснага багацця.

Вясна несла базмежныя радасці. На агудным сходзе членаў чацвёртай паловадчай брыгады Сямён Сіпалявіч Кашаль, ліччы маладзі хударэцкі чалавек, прапанаваў: — Жанчыны, у гэтым годзе па чатыры гектары ільну пасеем больш, чым па плану, Згодныя? — Шыняныя нахвільваліся зчыным гоўрасам Бары Кабалы: — Не здумаем 23 гектары апрацаваць, сілы ў нас малавата.

Не падтрымала і Аляксандра Кашаль. Жанчыны заспрачаліся. Тады ўзду слова сакратар калгаснай партыйнай арганізацыі Кірыл Сяргеевіч Макаравіч: — Вырасціць добры лён — справа нялёгкае. Гэта культура патрабуе сумленнай настойлівай працы. А наконце сілы — яе ў брыгадзе няма. Трэба толькі арганізаваць усіх жанчын, і справа пойдзе.

З-за стала ўзнялася Соф'я Іванаўна Зелінкевіч: — Лянок — наша радасць, наша багацце. Гэта тканіна, адзеянне, алей... Усе мы любім добра і прыгожа апрацаваць. А фабрыкам патрабны кужалы. Мне здаецца, жанчыны, калі мы вырашым пасеець 23 гектары ільну — абавязкова справімся. Было б толькі жаданне.

Яе падтрымалі Соф'я Кашаль, Аляксандра Крылоўская, Сцепа Шапарет. — Абцяць лёгка, а на справе што будзе... Вы ж хочаце, кабціны, а я катгарычна адмаўляюся, і ў наша ільнаводчае звано і нагой не ступілі, — рашуча заявіла калгасніца Кудраўцава.

Сур'ёзна задумаліся жанчыны. Параіліся з Верай Уладзіміраўнай Пашукевіч, Аграном расказала, як

лепш апрацаваць глебу, падрыхтаваць насенне. «Соф'я Іванаўна няхай будзе звенявоў», — прапанавала яна.

— Праўдзіна! Зелінкевіч няхай бярэцца за справу! — падуліся галасы.

— Жанчыны, дарэгія мае, ці спраўдзіце я? У мяне сам'я вялікая. Якая мне будзе... — Ты маці-геранія, трэма медалёмі ўзнагароджана, можа яшчэ Героем Сацыялістычнай Працы стаць, — нібы жартам уставіла Соф'я Кашаль.

— У нас героём можа стаць кожны, — сказаў Хтосціць з дзівачым. Соф'я Іванаўна добра не зразумела, ці шчыра былі сказаны гэтыя словы з пэні. І цяпер, уначы, яна не магла заснуць, думкі роўне віліся ў галаве: «Ці спраўдзіцца я з гэтай работай?»

Барацьба за лён у брыгадзе пачалася яшчэ з вясні. Вялікія клопаты прывіў брыгадзёр Сямён Кашаль. Разам з аграном выбралі зямельныя ўчасткі, узаралі іх. Пасля таго, як Соф'я Зелінкевіч пагутарыла з кожнай жанчынай, растлумачыла, якую карысць і прыбытак дае лён, семнаццаць жанчын зацікавіліся ў звані. І калгасніцы адразу ўзяліся за вывазку на палі торфу, а яго трэба было вывезці па 23—25 тон на кожны гектар.

— Стараіцца, дарэжынькі, толькі ўсе роўна нічога не атрымаецца: ні лёну, ні грошай на прададзі, — кіпла Кудраўцава.

— Ты пакінула звані, дык не перапакдавай нам. Самі ведаем, што робім, — адказвала ёй калгасніца. Члены званя працавалі ўпарта, старанна рыхтуючы сустрэчу вясне.

А калі вясновае сонейка прышоў на абгарта язьмо, радзавымі трактарнымі селкамі пасялі лён. Але тут здарылася тое, чаго ніхто не чакаў: праз два дні пасля пасеву выяўіў снег і тонкім абрусам злёзлаў язьмо.

— Прададзі лянок, нязавошта прададзі, — сцвярджалі скептыкі. Але снег на тры дзень растаў, лён узшоў і хутка зазеленеў.

Праце ўніверсітэт культуры

У мінулым годзе пры Пleshанічым раённым Даме культуры пачаў працаваць музычны лекцыйны праграме ўніверсітэта культуры. Праведзены лекцыі-канцэрты «Як навука разумець музыку», «Творчасць кампазітараў Глінкі і Чайкоўскага» і інш.

З пачатку гэтага года музычны лекцыйны праграме ўніверсітэта культуры пачаў працаваць музычны лекцыйны праграме ўніверсітэта культуры. Праведзены лекцыі-канцэрты «Як навука разумець музыку», «Творчасць кампазітараў Глінкі і Чайкоўскага» і інш.

З пачатку гэтага года музычны лекцыйны праграме ўніверсітэта культуры пачаў працаваць музычны лекцыйны праграме ўніверсітэта культуры. Праведзены лекцыі-канцэрты «Як навука разумець музыку», «Творчасць кампазітараў Глінкі і Чайкоўскага» і інш.

З пачатку гэтага года музычны лекцыйны праграме ўніверсітэта культуры пачаў працаваць музычны лекцыйны праграме ўніверсітэта культуры. Праведзены лекцыі-канцэрты «Як навука разумець музыку», «

Паўмільёна гледачоў

Дармагчы кожнаму рабочаму, інжынерна-тэхнічнаму работніку па вышэйшым сваёй вядзе і дзелавую кваліфікацыю, садзейнічаюць паскарэнню тэхнічнага прагрэсу, росту прадукцыйнасці працы — такая задача стала перад фестывалем дакументальных і навукова-папулярных фільмаў, які праводзіўся ў рэспубліцы з 25 лістапада па 25 снежня 1960 г. на тэму «Дзясянінны навукі і тэхнікі — у вытворчасці!»

З вялікай цікавасцю прагледзелі беларускія гледачы ў дні фестывалю кінакарціны «Вялікая перамога савецкай навукі», «Дарога да зор», «Этапы вялікага шляху», «Аўтаматыка і сталь», «Для шчасця людзей», «Новаліпці металургічны», «Сучасныя практычныя станы», «Бітва па Падум», «Канструктар Ніколаеў», «Іва вядома вытворца рытму», «У шматлікай брыгадзе — мільёны», «Людзі смелых дзярэнняў», «Гэта па-камуністычнаму» і іншы.

Толькі ў адным Мінску за час фестывалю прадманстранавана каля 60 новых навукова-тэхнічных фільмаў, іх прагледзела больш 120 тысяч гледачоў.

У фэе многіх кінатэатраў рэспублікі ў дні фестывалю былі аформлены тэматычныя фотавыстаўкі, якія адлюстроўваюць дасягненні перадавой савецкай навукі і тэхнікі.

Перад эманстрацыяй фільмаў па тэхнічнаму прагрэсу арганізавалі лекцыі, даклады, тэматычныя вечары, тэхнічныя чытанні, вечары пытаньняў і адказаў. У Гомельскай вобласці сілы лектарскага таварыства па распаўсюджванню папярочных і навуковых ведаў, а таксама інжынерна-тэхнічных работнікаў і рэспубліканцкіх прафсаюзаў арганізавалі 420 лекцыяў. З цікавай гуартай на тэму «Савецкія касмічныя караблі» выступілі перад гледачымі ў Брэсцкім кінатэатры «Мір» лектар Маскоўскага планетарыя Е. К. Траут. Выкладчык педітэату тав. Шулэўскага працягнуў лекцыю «Хімія служыць людзям».

Перад пачаткам сеансаў навукова-тэхнічных фільмаў адбываліся сустрачкі гледачоў з вучонымі, вынаходнікамі, перадавікамі прамісловасці і сельскагаспадарчай вытворчасці.

Усяго за час фестывалю ў рэспубліцы праведзена каля 4 500 сеансаў фільмаў па пытаннях тэхнічнага прагрэсу, на якіх прысутнічала больш 550 тысяч гледачоў.

Пазнавава-тэхнічныя фільмаў працягваюцца.

К. РАМАНОУСКІ.

КНІЖНЫЯ СКАРБЫ — НАРОДУ

Яны сталі чытачамі

Медышская сястра Соснаўскай участковай бальніцы ніяк не магла выбраць часу наведаць бібліятэку.

Ліна Ермаліна і Раія Гарбатаская, актывісты бібліятэкі саўгаса «10 год БССР», прынеслі ёй кнігі на кватэру.

— Ды што вы, дзяўчаткі... Калі мне гэтыя кнігі чытаць! У бальніцы — дзяжурства, дома — гаспадарка. Ды і адпачыць трэба.

— Вы толькі пачніце, — угаворвалі дзяўчаты. — Кнігі радаць прыносяць.

— Ну, то пакіньце якую, — згадала мейсатра.

Не адні такі чалавек быў у Соснаў. Не чытала кнігі і Валя Савасюк. Загачыта бібліятэка Надзея Кіберман з увагай паставілася да таго, каб усіх зацікавіць літаратурай.

У саўгасе ў 51 двары рабочыя не чыталі кніг. Актывісты бібліятэкі наведвалі іх. Каго заспраці прыходзілі ў бібліятэку, а каму паабяцалі рэгулярна дастаўляць кнігі на дом.

На паліцах бібліятэкі 11 тысяч тамоў. Штодзённая сюды прыходзяць паўтары — дзве сотні чытачоў. А ўсяго іх тут — 900.

Надзея Кіберман арганізавала ў саўгасе шэсць бібліятэка-перасолак, якія абслугоўваюць чытачоў аддаленых пасёлкаў.

Надаўна ў бібліятэцы чытачы абмеркавалі іранію І. Шамякіна «Крыніцы». Праведзены літаратурныя вечары «Мой любімы герой», «Мая любімая кніга». Навалічыся попыт на падытчыную і беларускую мастацкую літаратуру.

А. ВЕРАМЕЙЧЫК.

Любанскі раён.

Выстаўка беларускай мастацкай фатаграфіі

У выставачнай зале Саюза мастакоў БССР адкрылася выстаўка беларускай мастацкай фатаграфіі «Другі год самігодкі». Выстаўка арганізавана Міністэрствам культуры Беларусі. Саюзам журналістаў і Саюзам мастакоў БССР. Беларускамі таварыствам сяброў і культурнай сувязі з савецкімі краінамі.

Другая рэспубліканская выстаўка мастацкай фатаграфіі прыцягнула ўвагу грамадскасці. На яе дасягнулі ўвагі шматлікіх прадстаўнічых газет, часопісаў, культурных і грамадскіх арганізацый, аматараў мастацтва. У жэстывалі — каля 250 работ, якія прадставілі 66 аўтараў. Сябе творы паказваюць фотакарэспандэнты, фатографы-амаатары і аматара фатаграфіі з Мінска, Брэста, Гродна, Магілёва, Віцебска і рэды іншых месцаў рэспублікі.

Пры адкрыцці выстаўкі выступілі старшыня і аргкамітэта — начальнік Упраўлення па справах мастацтва Міністэрства культуры БССР Я. Б. Парватэра.

На фатаграфіях шырока паказаны жыллёвае будаўніцтва ў сталіцы рэспублікі, важнейшыя новабудовы самігодкі, новае ў жыцці горада і вёскі (БЕЛТА).

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

2 20 студзеня 1961 г.

У саванку гэтага года шэсць лепшых калектываў мастацкай самадзейнасці калгасаў, саўгасаў і прамісловых прадпрыемстваў Гомельшчыны зрабілі паездку ў Маскву. Яны выступілі з канцэртамі перад гледачымі сталіцы. Цяпер удзельнікі паездкі рыхтуюцца да сустрэчы з масквічанами.

На здымку: танцавальная група калектыву мастацкай самадзейнасці калгаса імя Сталіна Гомельскага раёна на рэпетыцыі. Фота Ф. Раманава. Фотакроніка БЕЛТА.

СТРОГАЯ ДОБРАЗОЧЛИВАСЦЬ

рага ўмення ўспрымаць наваколны свет на ўсім багачці і першапачатковай жыццёвай ўці фарбаў».

У другой пэзіе Вялічана «Сям'я» крытык адзначыў «найбольш прынаважны рысы паэтычнага таленту Вялічана: умненне стварэння жыцця, пластычная малюнка прыроды і чалавечага, галоўным чынам сялянскага, побыту».

Але, як было сказана, Бярозкін не схільны дараваць недахопаў нават любімым паэтам. Ён падрабязна спыняецца на няўдачах некаторых апошніх паэм і вершаваных цыклаў Вялічана і, як хірург, узятыя скальпель над цэлым хворага, ягона аперыруе, бялагітна і дакладна ўскрывае прычыны гэтых няўдач.

На думку крытыка, «Вялічому траба глыбей зазірнуць у душу свайго сучасніка, адмовіцца ад памылкова-адаптавага погляду на героя нашых дзён як «нобыта нейкіх адвечна-саліскіх традыцый». Падгульняючы, Бярозкін паіраджае паэта, ён гаворыць, што «Вялічому пачаў паўтаранца, і гэта непабавяжна вынік таго, што парушылася яго актыўная творчая сувязь з жыццём. Не знешні свет, не аб'ектыўная жыццёвая з'ява, а слова, знойдзенае раней, і вобраз, выкарыстаны неаднаразова, усё часцей і часцей відучы за сабой паэта».

Радуе ў нарысках Бярозкіна, што форму і змест ён разглядае як адзінае цэлае, узаема абумоўленае. Здавалася б, крытык інакш і зрабіць не можа, але да гэтага часу ў некаторых рэцэнзійнах не-не ды і працягваюць прыкладна такую фразу: «Нагледзячы на адзначаны вартасці (высокая ідэінасць, цікавыя думкі, шырокі ахоп падзей і г. д.), аўтару не хапае майстэрства, ён ужывае старыя сярэднявечныя рытмы, рытм вершаў аднастайны, вобразы цыянныя і раслінныя». Такое меркаванне аб паэзіі сведчыць толькі аб непісьменнасці крытыка.

Атрымліваецца, што намеры ў паэты былі добрыя і крытыкам за гэты паставіў паць з п'ясам. На выкананні ж залуму паэт напярлеў крах — атрымліваў тройку з мінусам! Пры такой «сістэме» лёгка вывесці сярэдні бал — унушальную чацвёрку. Такім крытыкам варта было б паматаць словы Маркса, які ў лісьме да М. Каваляўскага папярэджваў: «Звыш таго неабходна для пісьменніка адрозніваць тое, што які-небудзь аўтар у сапраўднасці дае, і тое, што ён дае толькі па ўласным уяўленні».

Разглядаючы верш К. Кірэнькі «Коль Даватара», Бярозкін гаворыць адначасова пра ідэінасць і мастацтва верша. Ён, напрыклад, не настойвае на тым, каб Вялічому абязкова пісаў пра індустрыяльную Беларусь, бо добра разумее, што стыхія Вялічана — калгаснае жыццё. Не папракае ён паэта і за тое, што той не заўбэдз бярэцца за паказ самага значага ў жыцці, бо, па словах крытыка, «можна пісаць вельмі значны твор аб найбольш значным у жыцці, і, наадварот, можна перадаць самае галоўнае, самае тыповое на матэрыяле, умоўна кажучы, «перыферыяльным», а з'ява і фактаў, у якіх жыццё адбываецца зусім не проста, а супарчліва, складана».

І далей аналізуючы пэзію Вялічана «Мой майстар», Бярозкін перанаканна аргументуе гэтае палажэнне, гаворачы пра твор, у якім няма шырокай, разгорнутай падзей і ў якім, тым не менш, паэту ўдаецца перадаць дух часу. Усё гэта адбылося, гаворыць Бярозкін, з-за высокай творчай актыўнасці аўтара, яго палымнай зацікаўленасці ў лёсе героя — фігуры складанай, якая ідзе пакурчаваным шляхам.

Шільнаму аналізу падверглася ўсё лепшае, што ёсць у паэзіі Антона Вялічана — яго непасраднасць, багачце адценняў у найбольш удалых творах, багачце рытмічнай інтанацыі, выдатнае веданне калгаснага жыцця, умненне расказаць пра яго жыццё, вобразнай мовай, веданне чалавечага характару.

Неглыба не пагадзіцца з Бярозкіным, калі ён гаворыць: «Імяна таму мы і аддаём столькі ўвагі раньняй пэзіі Антона Вялічана, што ўсё яна — узор чыстай кінкрэтнасці, цікавасці да чалавеча і доб-

без усякіх агаварок верш «Мая рэспубліка», ён, нарэшце, спахопліваецца і праз некалькі старонак зноў вяртаецца да гэтага твора, каб хоць мімаходзь, але ўсё ж сказаць, што «...гэты верш... траба было б скараціць за кошт некаторых залішня агульных, ці, як іх часта называюць, «дажурных» строфаў. Ка-му, як не Бярозкіну, вядома, што верш, у якім ёсць «дажурныя» строфы, ні ў якім разе не можа называцца паўнацэнным мастацкім творам».

Па-майстэрску напісаны Бярозкіным артыкул аб творчасці А. Вялічана «Шляхі да сталасці». Крытык справядліва адзначыў шырыню поглядаў Вялічана, грамадзянскі напярмак яго творчасці. Усе, каму дарагі вершы гэтага цікавага паэта, пагаджацца з крытыкам, што «у большай меры, чым у творах некаторых нашых іншых паэтаў, гучыць у творах Вялічана матыў пераёмнасці рэвалюцыйных традыцый». Так, гэта праўда. Тысячы людзей, паэдаў, краіны, праходзячы праз серца паэта, нараджаюць то гнейныя і выкрыўчаўныя, то поўныя любові і спачування вершы, якія, калі б іх перакладлі на мовы народаў, пра якія піша Вялічын, былі б аднолькава блізкі і карэйскаму рысаводу, і чэшскаму металургу, прагучалі б і аднолькава «взбываючы сілай і ва Вьетнаме, які атачаецца, і на ўздыбленых новабудовамі вуліцах Шанхая, і ў трушчобках Гарлемана, і ў чаротавай хаціне афрыканца, які набывае, нарэшце, свабоду».

У артыкуле «Шляхі да сталасці» Бярозкін дасягае найбольш эмацыянальнай выразнасці. Пра паэта ён піша, як паэт.

На жаль, у гэтым — лепшым, на наш погляд, артыкуле Бярозкін дапускае некаторыя недакладнасці. Цікажа, напрыклад, пагаджацца з крытыкам, калі ён сцвярджае, што нібы шырыня поглядаў маладога Вялічана, яго абстрактнае паэтычнае чужыё тамаўчана толькі «націналася ўдобра выхаванага сям'я, і, шкой, усім укладам нашага жыцця таленавітага юнака». Вялічому, нам думаецца, арганічна ўласцівы былі з самых першых яго крокаў у паэзіі шырыня поглядаў, ахоп падзей. Выхаванне тут адыграла не галоўную, які думецца крытыку, а толькі дапаможную ролю. Скажам дарэчы, што такімі ж якасцямі ў высокай ступені валодаў вялікі аме-

Назва шмат абяцала...

Здарэцца, што ад першай кніжкі маладога паэта ў памяці застаюцца ўсяго 4—5 лепшых вершаў, а ты адчуваеш здавальненне: нараджаюцца новы лірычны талент. Зразумела, у такіх выпадках робіцца скарда на непазбежнасць ачужчэства, на пошукі новага, больш інавацыйнага, свайго бачнага свету, сваёй інтанацыі, свайго слова. Так, скарда робіцца, але скарда толькі на пошукі, да якіх ніякай аднесці нязмагчы, нуднасць, безпамятоўнасць рыфмаваных суратаў. А іх жа часам спрабуюць маладыя паэты выдаваць за паэзію.

На кніжцы вершаў Вялічана Тараса стаіць многаабяцальная назва «Доверие». Ёй аб'яднаны страткі і разнародныя паэтычныя матэрыялы — 28 вершаў, у кожнага з якіх свай тэматычны прысьці. Чытач спыняецца знясіці (і знаходзіць) аўтарскі ўдачы. Паэтычна спыняючы радкі арганічна звязанымі паміж сабой вобразамі, расказаў В. Тарас пра «зорное вельле неажданай летняй грозы»:

И мелькает ребячий лоджик. — Прямо под ноги лёг небосвод. И несется по нему мальчишки. Только синие брызги врзлет.

Добра сказаў паэт у лірычным рэпартажы пра надыход вясны: «Ещё денек, ну, может, два... — весне захоплет листья в свои вельне ладошки. Таких знаходкаў можна было б называць і больш, калі б не вельмі прыкрае і балочнае адчуванне, якое пры чытанні зборніка ўсё час умяшчаецца: пры напісанні вершаў, пры рэалізацыі паэтычнай залуму В. Тарас ідзе па лініі найменшага супярэчліва. Як толькі паэт не знаходзіць патрэбных сродкаў, ён гатовы спрыскаць прыльміць паэтычную залуму твора, збыць не ў рэчышча тра-

Паэт, драматург, публіцыст

19 студзеня споўнілася 50 год з дня нараджэння вядомага рускага паэта, драматурга і публіцыста Анатоля Уладзіміравіча Сафронава. Письменник Советской Беларуси напіраваў ў адрас юбіляра сардэчнае братняе прывітанне.

«На ўсім працягу Вашага твораца шляху, дарагі Анатолю Уладзіміравіч, — гаворыцца ў прывітанні, — Вы былі ў гучным народе, разам з ім, як рабочы Ростсельмаша, прымалі ўдзел у выкананні першых п'яцігодкаў, разам з ім, як салдат, удзельнічалі ў Вялікай Айчыннай вайне, разам з ім свай творчасцю змагаецца за выкананне грандыёзных планаў, намечаных сямігодкай».

Вашы вершы і пэсі, задушэўныя, лірычныя, ахвотна чытаюцца і спываюцца ў народе. Ваша палымная публіцыстыка служыць умацаванню справы міру.

Асабліва вялікі Вашы заслугі перад савецкай драматургіяй і тэатрам. Вы стварылі такія выдатныя творы, як «У адным горадзе», «Маскоўскі характар», «Чалавек у адстаўцы», «Грошы», «Кухарка», у якіх намалёваны яркі характар савецкага чалавекастваральніка.

МХАТ, Малы тэатр, тэатры імя Вахтангава, імя Малюкоўскага, імя Янкі Купалы, сотні абласных і народных тэатраў ставяць Вашы творы.

Ваша імя, як грамадскага дзеяча, добра вядома працоўным нашай Радзімы, а таксама звышбелым сябрам. На працягу многіх год Вы кіруеце палурэйншым і найбольш масавым часопісам

«Огонек», а таксама з'яўляеся намеснікам старшыні Савецкага Камітэта салідарнасці краіны Азіі і Афрыкі.

Ждаем Вам, дарагі Анатолю Уладзіміравіч, многа год жыцця, аздораў. Ждаем і надзей з вярстанай энэргіяй і творчым гарнінем усаўляць веліч нашай эпохі — эпохі пабудовы камунізма!

Ты помніш — грім, яго раскаты,
Спрэзь хмары чорныя іраў,
Калі ты босым каля хаты
У гады дзіцячым стаў.

Імкнула удалячыня дарага
Услед за ёю грім ляцеў,
А ты ля роднага парогу,
Раскрыўшы вочы, ў свет глядзеў.

Там не знаў ты, што з гадамі,
Дзе б ты ні быў, — і ноччу ў днём —
За ружаком, за ружакам!
Ты будзеш помніць бацькаў дом.

Страху, скуды дым угору ўеца,
Сланечнік з жоўтай галавой —

Калі бомба пайшла да зямлі ў цышыню;
Хто застаўся ў жытых,
Гэты грукат і грім,
Гэты грэм над зямлёй,
Гэты купал агню.

Не ў баю і не ў часе суровай атакі,
У страшаннай пакуце
Тут тысцячкі леглі тады!
Нагасакі... Так, так, Нагасакі!

Калі бомба пайшла да зямлі ў цышыню;
Хто застаўся ў жытых,
Гэты грукат і грім,
Гэты грэм над зямлёй,
Гэты купал агню.

Не ў баю і не ў часе суровай атакі,
У страшаннай пакуце
Тут тысцячкі леглі тады!
Нагасакі... Так, так, Нагасакі!

Нагасакі... Так, так, Нагасакі!
Горад смутку і атамных страшных руін.
Дзе сталі дамы — там цяпер баракі,
Не загоены шрам у людзей ні адлі.

Тут не выветрыў вецер той жудасны поўдзень,
Калі бомба пайшла да зямлі ў цышыню;
Хто застаўся ў жытых,
Гэты грукат і грім,
Гэты грэм над зямлёй,
Гэты купал агню.

Не ў баю і не ў часе суровай атакі,
У страшаннай пакуце
Тут тысцячкі леглі тады!
Нагасакі... Так, так, Нагасакі!

Нагасакі... Так, так, Нагасакі!
Горад смутку і атамных страшных руін.
Дзе сталі дамы — там цяпер баракі,
Не загоены шрам у людзей ні адлі.

Тут не выветрыў вецер той жудасны поўдзень,
Калі бомба пайшла да зямлі ў цышыню;
Хто застаўся ў жытых,
Гэты грукат і грім,
Гэты грэм над зямлёй,
Гэты купал агню.

Не ў баю і не ў часе суровай атакі,
У страшаннай пакуце
Тут тысцячкі леглі тады!
Нагасакі... Так, так, Нагасакі!

Нагасакі... Так, так, Нагасакі!
Горад смутку і атамных страшных руін.
Дзе сталі дамы — там цяпер баракі,
Не загоены шрам у людзей ні адлі.

Тут не выветрыў вецер той жудасны поўдзень,
Калі бомба пайшла да зямлі ў цышыню;
Хто застаўся ў жытых,
Гэты грукат і грім,
Гэты грэм над зямлёй,
Гэты купал агню.

Не ў баю і не ў часе суровай атакі,
У страшаннай пакуце
Тут тысцячкі леглі тады!
Нагасакі... Так, так, Нагасакі!

Нагасакі... Так, так, Нагасакі!
Горад смутку і атамных страшных руін.
Дзе сталі дамы — там цяпер баракі,
Не загоены шрам у людзей ні адлі.

Тут не выветрыў вецер той жудасны поўдзень,
Калі бомба пайшла да зямлі ў цышыню;
Хто застаўся ў жытых,
Гэты грукат і грім,
Гэты грэм над зямлёй,
Гэты купал агню.

Не ў баю і не ў часе суровай атакі,
У страшаннай пакуце
Тут тысцячкі леглі тады!
Нагасакі... Так, так, Нагасакі!

Нагасакі... Так, так, Нагасакі!
Горад смутку і атамных страшных руін.
Дзе сталі дамы — там цяпер баракі,
Не загоены шрам у людзей ні адлі.

Тут не выветрыў вецер той жудасны поўдзень,
Калі бомба пайшла да зямлі ў цышыню;
Хто застаўся ў жытых,
Гэты грукат і грім,
Гэты грэм над зямлёй,
Гэты купал агню.

Не ў баю і не ў часе суровай атакі,
У страшаннай пакуце
Тут тысцячкі леглі тады!
Нагасакі... Так, так, Нагасакі!

Нагасакі... Так, так, Нагасакі!
Горад смутку і атамных страшных руін.
Дзе сталі дамы — там цяпер баракі,
Не загоены шрам у людзей ні адлі.

Тут не выветрыў вецер той жудасны поўдзень,
Калі бомба пайшла да зямлі ў цышыню;
Хто застаўся ў жытых,
Гэты грукат і грім,
Гэты грэм над зямлёй,
Гэты купал агню.

Не ў баю і не ў часе суровай атакі,
У страшаннай пакуце
Тут тысцячкі леглі тады!
Нагасакі... Так, так, Нагасакі!

Нагасакі... Так, так, Нагасакі!
Горад смутку і атамных страшных руін.
Дзе сталі дамы — там цяпер баракі,
Не загоены шрам у людзей ні адлі.

Тут не выветрыў вецер той жудасны поўдзень,
Калі бомба пайшла да зямлі ў цышыню;
Хто застаўся ў жытых,
Гэты грукат і грім,
Гэты грэм над зямлёй,
Гэты купал агню.

Не ў баю і не ў часе суровай атакі,
У страшаннай пакуце
Тут тысцячкі леглі тады!
Нагасакі... Так, так, Нагасакі!

Нагасакі... Так, так, Нагасакі!
Горад смутку і атамных страшных руін.
Дзе сталі дамы — там цяпер баракі,
Не загоены шрам у людзей ні адлі.

Тут не выветрыў вецер той жудасны поўдзень,
Калі бомба пайшла да зямлі ў цышыню;
Хто застаўся ў жытых,
Гэты грукат і грім,
Гэты грэм над зямлёй,
Гэты купал агню.

Не ў баю і не ў часе суровай атакі,
У страшаннай пакуце
Тут тысцячкі леглі тады!
Нагасакі... Так, так, Нагасакі!

Нагасакі... Так, так, Нагасакі!
Горад смутку і атамных страшных руін.
Дзе сталі дамы — там цяпер баракі,
Не загоены шрам у людзей ні адлі.

Тут не выветрыў вецер той жудасны поўдзень,
Калі бомба пайшла да зямлі ў цышыню;
Хто застаўся ў жытых,
Гэты грукат і грім,
Гэты грэм над зямлёй,
Гэты купал агню.

Не ў баю і не ў часе суровай атакі,
У страшаннай пакуце
Тут тысцячкі леглі тады!
Нагасакі... Так, так, Нагасакі!

Нагасакі... Так, так, Нагасакі!
Горад смутку і атамных страшных руін.
Дзе сталі дамы — там цяпер баракі,
Не загоены шрам у людзей ні адлі.

Тут не выветрыў вецер той жудасны поўдзень,
Калі бомба пайшла да зямлі ў цышыню;
Хто застаўся ў жытых,
Гэты грукат і грім,
Гэты грэм над зямлёй,
Гэты купал агню.

Не ў баю і не ў часе суровай атакі,
У страшаннай пакуце
Тут тысцячкі леглі тады!
Нагасакі... Так, так, Нагасакі!

«Огонек», а таксама з'яўляеся намеснікам старшыні Савецкага Камітэта салідарнасці краіны Азіі і Афрыкі.

Ждаем Вам, дарагі Анатолю Уладзіміравіч, многа год жыцця, аздораў. Ждаем і надзей з вярстанай энэргіяй і творчым гарнінем усаўляць веліч нашай эпохі — эпохі пабудовы камунізма!

Ты помніш — грім, яго раскаты,
Спрэзь хмары чорныя іраў,
Калі ты босым каля хаты
У гады дзіцячым стаў.

Імкнула удалячыня дарага
Услед за ёю грім ляцеў,
А ты ля роднага парогу,
Раскрыўшы вочы, ў свет глядзеў.</

